

crítica cinema

MARCEL·LÍ BORRELL

Llàgrimes
de cocodril*La suerte dormida*

Directora: Ángeles González-Sinde. Intèrprets: Adriana Ozores, Joaquín Climent, José Soriano, Francesc Orella, Félix Gómez. Espanya, 2003. 98 minuts. Rambla.

1. De què va? Un accident laboral obliga a una advocada a implicar-se en un procés judicial que l'afectarà sentimentalment...

2. Com va? Ni carn ni peix. Un dels problemes de la guionista Ángeles González-Sinde i debutant com a directora radica en la manca d'aprofundiment, en no tenir clar l'objectiu d'allò que explica. La seva funció social. De primer sembla denunciar un estat de coses arbitràries, de corrupció laboral i política. De covardies i claudicacions. Per això el relat es centra en la mort d'un obrer en condicions d'inseguretat en el treball. Tot seguit i a foc lent, el film va desvetllant les causes personals de la protagonista en qualitat de filla *borde* traumatitzada per ves a saber què. S'intueix un drama com una casa de pagès en plena serra madri lenya. I sí, a poc a poc, la González-Sinde descobreix la sopa d'all, és a dir, que en la Comunidad de Madrid la cosa immobiliària put com una arengada al sol. Però malgrat la fotografia domèstica i una estètica de drama social colpidor, *La suerte dormida* no remunta el to melodramàtic d'una sort no pas endormiscada sinó comprada. I el que és pitjor, va del cas general i social, a l'individual i psicològic. Desperta, Ángeles...

3. I va: per a públics que no llegeixen diaris ni miren la tele i tenen ganes de frustrar-se.